

DIURNALU GLUMETIU SOCIALE-POLITICU-TOCU.

Foi'a acést'a va así de dóne ori pe luna, pone la regulare; éra de aici in celo o data pe septemana, ca si pone facilea: Marti sér'a. — Prenumeratiunile se priimescu in toate dilele.

Pretiuu pentru Ostrunguri'a: pre ann 6 fi. pre $\frac{1}{2}$ de ann 3 fi. pre unu triloniu 1 fi. 50 cr. éra pentru strainetate: pre ann 8 fi. pre $\frac{1}{2}$ de ann 4 fi. pre unu triloniu 2 fi. in v. a. Unu esemplariu costa 15 cr.

Tóte siodienele si banii de prenumeratiune sunt de a se tramite la Redactiunea diurnalului: Aradu, Strat'a Teleki-ana, nrulu 27.

Insertiunile se priimescu cu 7 cr. de linia, si 30 cr. tasse timbrale.

Hor'a unirei Turcomano-unguréne.

— Parodia. —

(Cantata de softalele turcesei in Constantinopolea.)

Hai sa damu mana cu mana
Cei cu anima pagana,
Sa 'nvertimu hor'a fratiei
In ciud a diplomatiei.

Ungure, copilu de pusta,
Hamnisitu ca si-o lacusta,
Pune-ti pinteni de mundria,
Ca esci fiu de tirania.

Serbii toti d'in lume piéra,
Piéra si vlachii d'in tiéra,
Ca 'ntre noi sa nu mai fia
Neci „raia,” neci Romania.

Mei ungure, mei vecine!
Vin' de da mana cu mine,
La vietia, la rapire,
Si la morte cu 'nsocire.

Unde-e unulu nu-e potere
La crudimi si despoiere,
Unde-su duoi poterea cresce
Si celu slabu se pitulesce.

Amenduoii suntemu de-o mama,
De-o faptura si de-o sema,
Ca duoi lupi ce mergu pe urma
Si ucidu o 'ntréga turma.

Amenduoii s' avemu unu nume,
Amenduoii o sorte 'n lume,

Sa-ti fiu frate, sa-mi fi frate,
Ca-ci in noi unu sange bate . . .

Amenduoii suntemu de-o vitia,
Amenduoii de-o poroditia,
Ce-amu venitu pe aste locuri,
Cum vinu tiganii cu corturi.

Vin' la Istru cu grabire,
Sa-lu secamu d'intr'o sorbire,
Er pre vlachi d'intre noi duoi,
Sa-i bagamu pastori la oi.

Ca sa veda sant'a luna
Barbari'a cea strabuna,
Ca remane sempiterna
Si 'n Europ'a ast' moderna!

Tibulu.

Ocenasiulu tiganului.

Isbe Dado chope pourde, ciaro-mara delo amaro.
Dado cassando cerescu, fiute pikena, avelo te voi'a,
avelo te imperatia, si nu ne duce in cale de capatina,
ci ne da curechiulu celu cu slanina, de toate dilele; ca
a ta este falc'a cea ranceda, spat'a cea grasa, vescu
casiului, verfulu laptelui, mediuloculu borsului, —
fondulu fasoleloru — — Ham Devla!

In biroulu judecatorescu.

Judele: *Mai omule, ce mai cauti pe-a-ici?*
Omulu: **Dreptate domnule!**

Judele: *Da nu ti-am spusu o-data ca n'ai
neci o dreptate?!*

Omulu: *Pricepu eu: der chiaru pentru aceea
o cautu si eu ca nu o am, ca-ci candu o asi avè, nu
mi-ar trebui sa o cautu pe a-ci pe la Dvóstra.*

Confusii, au balu costumatu.

Comedia originala in trei acte,

de J. Gaius.

(Inscenata cu ocaziunea unui balu costumatu in ospetaria B. . . . in Orb'a-mare.)

Persónele:

Dr. Livescu, arangiatoriu I.

Dr. Patricescu, arangiatoriu II.

Florescu, alias Selebardi, membru in comitee.

Alessandrescu, alias Titirimitiri, asemenea membru in comitee.

Dr. Jonilla, (Gura-dulce) membru in comitee.

Dr. Jonelyi, (mamaligariu) membru in comitee.

(Urmare si fine.)

Actulu alu III.

(Salonulu descriu in actulu I; arangiatoriulu I. da semnalulu la musicanti, carii incepu valsulu; damele trecu tote pe rondulu in salonu; domni asemea forméza escort'a, pre sub culise (?) se vedu nescu fécie straine carii erau „fundatisti“; Selebardi, Titirimitiri si doi óspeti romanu in odaia (refectoriu).)

Scen'a I.

Selebardi: (a parte.) Ce e dreptu, multi d'intre colegi nu au gustatu d'in mancarile si beuturile, ce erau — ma sunt si acum „bogatu“ pe mésa; si acést'a d'in motivulu, cà erau pre tempulu pausei — pré ocupati! — considerandu inse si impregiurarea, — cà „mancarile si beuturile deosebitu — se potu in tempu de iérna conservá, — si mai pre multe dile,“ fore de a se stricá — nu va fi deci fore scopu, déca (cu vehementia) le voiu recomandá atentiunei fun.....

Unu fundatistu: — Mi se pare, cà audii, ce-va despre fun domnule Florescu? — Au.....

Florescu: Nu te insieli, amice! inse càti sunteti la numeru? — —

Mai multi: (de odata,) Patru, domnule Selebardi! — ce porunciti?

Scen'a a II.

Titirimitiri: (Cu voce innalta.) Ce se fabrica a-ici, domniloru colegi?

Selebardi: (Insusura ce-va in urechile lui Titirimitiri — si a-poi accentuéza cu gravitate.) Colega! Óre nu va fi unu ce economicu, a face dispusetiuni necesarii la transferrarea — usuata si anulu trecutu cu ocaziunea balului, — a mancariloru si beuturiloru, ce au ramasu inca pe mésa, si anume, scii unde?

Titirimitiri: (esaltatu) Oh! sciu deja! — in fun...? intru adeveru, amice Florescu, minunata idea; debue sa reconoscu in fine, precum-cà tu esci „unu pruncu“ fórté ingeniosu!

Selebardi: (indestulitu) — Asiè déra sa nu intardi-amu — — sa facemu dispusetiunile — —

Titirimitiri: (Tiene de usfa, probalmente o inchide cu retesulu; mai multi fundatisti „curatiescu“ mésa si remastiele le impachetéza in corfe; Selebardi tiene revista, si se minunéza despre desteritataa si dibaci'a celoru, ce curatiescu mésa.)

Scen'a a III.

Selebardi: (cu demnitate) Domniloru! grabiti si ve carati de a-ici cu cele improvisate! (la usfa bate óre cine) — cà-ci precum auditi, óspeti voescu probalmente sa intre in odaia; — si a-poi o scena ca atare va sa dica atátu, càtu — — — —

Titirimitiri: (tare) pst! oh! Domnedieule! — grabiti domniloru, grabiti! — cà-ci nu e gluma: acusi debue sa capitulezu la usfa, cà-ci la d'in contra o voru infrange pe noi!? — — —

(In salonulu de dantiu nelinise si agomotu mare; fundatisti scapa pre usfa d'in refectoriu cu cele improvisate; — Titirimitiri capitulandu deschide usfa; mai multe voci de o-data: „netrebnici“, „ticalosi“ si altele).

Scen'a a IV.

Dr. Livescu: (Infuriatu.) Domniloru! — ce va sa semnifice aceste injurii, si aceste spresiuni triviali intr'unu locu ca atare, unde adeca sunt, a-fore de domnia vóstra, si alte persóne de stima si consideratiune?

Unu óspe: A kifejezésék ellen nincs semmi kifogásom, — jogositva vagyok azonban kérdezni (abzug! vorbesce romanesce ca romanu! — rusine sa-ti fia — mai multi de o data) — E bine, voiu vorbi déra romanesce — intrebu cà cine e acel'a „vakmerő“, care „tiltja be“ in balu „Csárdás-“ulu?

Alu II. óspe: — Jo nu am eu „Csárdás-“ulu Domniei tale (cu sarcasma) nemicu domnule Surdescu, care ai scrisu de câte-va ori in diuarielile d'in locu, cà: „román nemzetiségű vagyok, — de magyar“ si cà „ki a magyar levegőt szívja, magyar ember“ — *) — inse am eu modest'a impregiurare, cà cine de a-ici a avutu insolenti'a a curati in refectoriu més'a, — si totu ce erá pe aceea?

Selebardi: (rostesce si tremura de mania.) Domnule! — ce e dreptu, padi'a refectoriului — — erá mie concediuta, (cu negliobia) dreptu-aceea mi tienu de detorintia a Vi observá, cà bucatele si beuturile espuse spre consumare sub paus'a de média nópte, au fostu tote — totutie — consumate, fore de a mai fi remasu ce-va remasitie.

Alu III. óspe: (Cu furia.) — Am avutu in surtuculu meu, care erá asemenea in refectoriu, nisce manusi albe, si acum nu sunt!? — óre nu au fostu cum-va si acele espuse spre consumare sub paus'a de média nópte?

Titirimitiri: (cu mania) — Pentru ce ti-ai adusu manusile in balu. . . . ? — —

(In salonu de dantiu se forméza totu grupe separate; si fia care grupa si-face incetu observarile; éra musicantii sunt in o adeverata ispita, pentru cà nu sciu, ce sa sufle — — „Csárdás“ séu precum dictá ordre de dantiu; se face agomotu de o data, si o voce rigurosa se aude)

Scen'a a V.

Dr. Livescu: (cu superbia) Domniloru! cu dorere debue sa reconoscu imposibilitatea, de a mai poté restabili niscea si pacea in balu, si deosobitu intre impregiurari ca atari, candu neindestulirea séu nesatiulu, — insolenti'a si ipocrisi'a si-an ajunsu culmea; Regretu cu atátu mai multu, deóre-ce am avutu neprecautiunea, de a priimi arangiammentulu si respondiabilitatea balului, pre care in momentulu est'a-lu dechiaru de „inchisu;“ si acést'a d'in motivulu, cà la acestu balu au luat parte si alte persóne romane, carii se voru fi convinsu dupa cele intemperate — precum-cà densii stau facia in facia — singuru si numai cu nisce fii degenerati ai natiunei romane!?

Mai multi: Abzug! — Livescu! le vele! —

Cu totii: ce confusii! oh! confusii, fusii!!

(Cortin'a cade pentru ultim'a óra.)

*) Vorbele proprie

Cătra honvedii unguresci.

Frundia verde-ntre livedi,
Voinicosi-voinici honvedi!
En trediti-ve d'in somnu
Si cu Pist'a, — alu vostu domnu, —
Dati asaltu eroicescu
Spre colossulu muscalescu,
Care vrè sà prepadésca
Viti'a vóstra cea turcésca!
En uniti-ve cu turcii,
Cu cerchezii, bastu-bozucii,
Si-aretati muscalului,
Cà-alu vostu lucru d'in betrâni:
„De-a pusică numai gaini,“ *)
L'ati parasitu focului!

Déra ce? — ná-ni curagiu
La alu vostu făletiu cârmagiu?
— Remaneti atunci mai bine
Ér' la biete „gaine,“
Cu devis'a si de-a-ci:
De totu greulu a fugi
Si podele-a sturli!

Sfr

Carti si solii.

D'in varmegi'a sasésco-romanésco-ungurésca a B-Nasu-udului, lun'a pácei, anulu bătăiei.

Cinstite si mustetiosule „Gur'a Satului!“

Nu-e vórba! Stà dical'a cea: „numai délu cu délu nu se-ntâlnesce, dér omu cu omu totu-de-a-un'a!“ Astè si eu cu DTa: amfci vechi, despartiti de multu, ah ce revedere dulce! Dér' a-poi cine, pecatele, si-ar' fi adusu a-minte si de-aceca, cà hiresulu patriotu român, — cu cinu calvinescu, — d'in Bucuresci, care dupa finirea comediei, — à! pardon! a „soliei încântătorie“, — adapostindu-se pucinelu pr'in Dèv'a, agestindu-se a-poi pr'in Sighetu, — aveá sà sosésca, dupa alcanurile estea mai nóue stapanesci, chiaru in varmegi'a nóstra de „föschuleriu?“ Nu-lu cunosci cum-va si dta? Nu cum-va sughiti candu 'ti aduci a-minte de convenirea, ce ai pălaturu-o cu elu in Aradu mai anu? Trebuie, cà-i place de romani. Altu-cum nu si-ar' face atát'a cotéla cu ei! . . . Vorba sà fia! . . . Domnedieu ni-lu tiena, sà vedemu pone — unde i voru ajunge bazoniele! Decurèndu se ispravi un'a sub inspectoru'a Dsele in *Ruconiu vechiu*. Edificiuulu scólei române confes., donatu pr'in innalte Decrete, impreuna cu tóte regaliele, vitéziloru fosti-graniceri s'a luatu cu hábauc'a dela acesti'a, in urm'a svèrgolituriloru cătoru-va renegati fanatici. Si, Dieu, in acelu edificiu s'a deschisu „scóla de statu“; ér' cati-va graniceri, cari voiau a se luptá pentru *dreptu si dreptate*, fuse dusi frumosu-frumosielu la locu „de munca“ si de recóre.

Hei lume! Vorb'a ceea: *iustitia 'ngurésca — tréba turcésca!*
De altu-mintrea pre la noi mergu treburile de minune — bine! Poporulu muncitoriu nu duce nece-o lipsa de — apa! — Are elu, nece vórba, si cate-unu „Kosiu“, pr'in podu séu *pre sub pariete*; dér' acest'a séu e secuestratu pentru *portia*, séu e golu de grauntióre, séu e plinu de — *ventu!* Ér' in staule pucini „berbeci“, pucini „cártani“, pucini „arieti“, séu cu unu cuventu constituionalu: pucini „Kos“-i; dér' si cati sunt — 'su cam nárávisi

Oh! tiucu-te baciucule Guritia! dulce 'mi pare tempulu a vorbi cu Dta. Pare-cà ti-asi totu „povesti“ lucruri de pre la noi . . . Nu-e mirare; mi-a fostu doru de Dta; séu cà si DTa m'ai doritu: ca tiganulu schinteiele; ei dá? **)

*) In 48 honvedii unguri fugiau máncaudu pamentulu de muscalu déra in fug'a loru — puscau gainele de pr'in curte; de-acea atributulu loru: „gáinari“, „tyukos“, „tyukász.“

Not'a t.

**) Ba, ci ca tiganulu laut'a.

G. S.

Déra voiú lasá si pre alta-data. . . . Efi numai vitézu, ca si pone acú *); de-i vedè, cà-ti suresce barb'a — taia-o; ér' mustetiei celei lungi dà-i d'in grosulu untura, ca asie sà areti totu teneru si horianu, si pre noi sà ne tieni cu glume bune.
Mai haida la noi! **)

Sfredelutiu,

Anuncium

ad multum cinstitum publicum de „Gur'a Satului.“

Cade-se a sci cu adeveratu spre sempiterna memoria, cum-cà iscalitulu vestitu croitoriu de minuni, dela scàrtóga am calusitu la papucu — de la cióba la ciubucu, — dela dóba la haiducu „litografatu“, ori „litoratu“ (dóra: literatu? R.) si am ajunsu ingrecatu de norocu cu postulatulu de smincitoriu de urechi a „minoritatiloru“ (dóra minoriloru? R.) plebisciti.

Pe acestu tapetu „docentilu“ (dóra: terenu invetiatorescu? R.) am urditu marcante servituti populatiunei mele de Rom'a, încátu am storsu recogniti'a vredniciei mele de la toti suffatorii, si laud'a mea ventilatu-s'a in patru cornuri a bulgherului pamentescu; de unde fantasiele mele caletoritu-au in 'nalte regiuni, ca sà-mi lipescu pe pisculu templeloru mele „mitraile's'a“ (dóra: mitr'a? R.) apocalipsulu drusa *Pavelu*; spre ce misericordia mi-a fundatu cale contra canóneloru basericesci, cà-ci hei . . . hei . . . m'am sciutu càtiari pe ocasio si . . . mintea . . . mintea avanta-giósca de multe e capaciósca! Pentru aceste vertositati, sacerdotii d'aiurea au prinsu „invidentia“ (dóra: invidia? R.) pe mine si nu primescu iluminati'a cà eu, ex grati'a vladicarum, compunu o iota in „cuadratul“ (dóra: cadrulu? R.) popescu; ei au timóre de mine, cà sum mai iscusitu decâtu sanctitatile loru, cari in „consactiune“ (dóra: consensu? R.) s'au spulberatu pe mine si gramadescu impeditatii executiei planituri mele; mie inse nu mi-e frica, nu dau pe ei nemica, màne pe kancsi-storiu, alta màne pe episcopulu locului, — asceptu inse mai antaiu sanctiunea gávaliei mele. Si pentru-ce acestu dispectu de la mine? Pentru-cà eu nu màne de la natia nemica, ci dela Tuhutum, cu care me experimentezu a trài in „harmonica“ (dóra: armonia ori harmonia? R.) si voiú resbiá cu elu pone la ultim'a scursatura de ochi, d'in motto: cà pentru o natia incognita si ignoranta nu rezulteza a fi „viptulu“ (dóra: viptim'a? R.) fidelitatii mele, spre pilda, ca si in Tinc'a odinaóra, pentru electur'a de caputatu a lui Gorgonas Pepelea, spoid'a lui *Franclinu*, cu *asinulu in oglinda* si cu *cotroflentia de barabule*.

Ca resumentia recitezu, cà eu sum *minunatu*, inca d'in vremea aceea, candu se faceau minunile, si in presentibus, biziindu la nasulu tuturoru, portámu bund'a pe dosu cu istetime precalculata.

Signatum Belini opido, Anti-christi anno 1877-mo, die 6-to, luna Frigurosorum.

Pavelu Gavrogehu, m. p.

smincitoriu de urechi.

O anecdota catanésca.

Unu locotenentu erá renumitu si temutu in tóta garnison'a, in care se aflá, pentru remasiagurile ce le castigá. Nime d'in cameradii sei nu se potea laudá a fi castigatu candu-va vr'unu remasiagu de la densulu, si d'in ast'a cauza nime nu voiá a se remasi cu elu. Elu fu transferatu la unu altu regimentu. Faim'a norocului seu ii merse innainte, si la banchetulu ce noui sei cameradi dadura in onórea lui, tocmai candu se aduse vinurile pe mésa — ilu intrebá noulu seu colonelu:

— Adeveratu-e dle locoteninte, cà castigi ori ce remasiagu?

— Asie este, dle colonele!

— Dér' la draculu, cumu o poti face asie?

— O! fórte simplu! sum fisiognomistu si me remasfescu, numai atunci, candu sum sigaru.

— Esci fisiognomistu! Ei bine, ce observi acum spre esemplu in faci'a mea?

*) Me voiú trudi.

**) M'am pornitu.

G. S.

G. S.

— Vedeți, că vechi'a dtele rana de la sfoldu a spartu, si-ti va causá mare durere.
 — Nebun! N'am avutu neci o-data vre-o rana la sfoldu!
 — Me iérta, dle colonele! dér
 — Ce dér . . . Te asigurú cã nu!
 — Póte cã — — nu voiesci sã vorbesci despre acést'a
 — scii póte dintr'unu duelu — ce sciu eu?!
 — Ei, Acést'a se póte constată! — Ce puni remasfagu?
 — Ce postesci, dle colonele!
 — 500 fi?
 — Bine, fia 500 fi!

— Domnii sunt martori! Cu aceste cuvinte colonelulu lapedã negenatu pantalonii. Si dupa inspectiunea ocularia, in fact'a oficiriloru, se constată, cã neci glontiu, neci sabia nu a atinsu vr'odata sfoldulu colonelului.

Ai perdutu dle locoteninte! strigã triumfatoriu colonelulu.
 — Adevératu am perdutu. Omulu póte sã se incele. Poftimu 500 fi!

Cu unu surisu falnicu pe facia primii colonelulu castigulu seu. Cerú a-poi hartia si condeiu, si scrise comandantelui regimentului dela care a fostu transferatu locotenintele :

„Iubite amice!

Istori'a cu locotenintele teu este numai o fama góla! Elu s'a remasitu cu mine in 500 fi., cã eu asi avè o rana la sfoldu, si se intielege cã a perdutu remasfagulu!“

La care epistóla colonelulu a priimitu urmatoriulu raspunsu: „Castigulu teu de 500 fi. me costa pe mine 2000 fi. Locotenintele s'a remasitu cu mine cã in sér'a sosirei sele te va face pre tine, ca in fact'a tuturoru oficiriloru sã desbraci pantalonii, si cã insuti tu 'mi vei comunicã acestu faptu. M'am preocupitu! Asiè-déra istori'a cu locotenintele nostru nu este o fama góla, ci, durere, unu adevèru amarú.“

O intemplanre ingeuíósa.

In satulu romanescu Musc'a, cercétandu nesce financí dupa tutunu, intrara la o casa, unde betran'a muiere ardea cuptoriulu de pane.

Observandu financii sub o lavitia câte-va legaturi de tutunu, strigara rostitu càtra betran'a:

— „Ce este acést'a baba?“

— Cè sã fia? nemic'a tóta! sã vedeti in podu . .

— A . . . si 'n podu . . . — murmurã financii —

Iute se suira in podu, (unde nu erã nemicu) éra bab'a pone atunci aruncã tutunulu de sub lavitia in cuptoriulu ardiendu.

Scoborindu-se financii debelati, intrebara de tutunulu de sub lavitia.

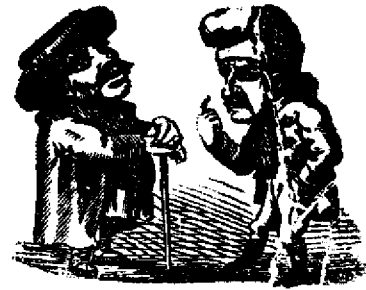
— Ce tutunu vi trebue? unde ati aflatu voi tutunu? — se apucã betran'a cu gur'a de ei — si ii petrecú cu jaruitoriu aprinsu pone la strada; unde erã lume de vecini scolati in larm'a provocata de bab'a audace.

Éra financii o tulira fore sã fia cutezatu de rusine a díce ce-va despre cele intemplate. Prosit!

Bolundãici.

Juristii unguri dela Clusiu, ca cei multi altii de viti'a loru, s'au indragitu asiè de tare in fratii loru turci, cãtu de dragostea loru, si datinele, si moravurile, si portulu, care numai gode au diferitu încãtu-va de a turciloru incepu acuma a-le uniformã. Asiè pentru esemplu s'au introdusu ciubucele, ciabi-cele, (caciulele rosii) petrekerile, si e vorb'a, sã se faca si nescari haremuri. Cele ce se voru insinuã de buna voia voru fi bineventate cu câte-o sarutare dela Tand'a si Mand'a.

TAND'A si MAND'A.

T. Mài Mando! eu me remasfescu cu tine macar pe ce, déca mi-vei scii tu spune, cã cine bè beuturi mai scumpe pe lume.

M. Ald' totu atãt'a: pe-o plosca de rachia!

T. Fia.

M. D'a-poi eu nu credu sã bèe cine-va beuturi mai scumpe decâtu Aid-dù-lu Aminu, cãci elu bè cãfa cu . . . adfemantu ori diemantu. Am sascigatu remasfagulu?

T. Hm! cã dracosu mai csci. Vina déra la casin'a teologiloru, scii tu la tet'a Catiti'a de lunga „Boulu rosú“, sã-ti platescu unu ciocanu de rachiu de . . . bucãte.

M. Sã blãmu, sã ni facemu si noi o diua buna.

T. Sã-ti mai spunu un'a: eu am vedutu o bancuta unгурésca.

M. Nu povesti! la cine?

T. La domnulu Negru Besarabu.

M. Nu vorbi! . . . de aste noue de-ale lui Tus'a?...

No vedi cã Tus'a totu a pacalitu pe némtiu!

T. Asiè; de cele vechi, fore valóre, de ale lui Kossuth.

M. Acea e alt'a. A-poi totusi mare vitèzu va fi fostu acelu dnu Negru, cã nu a fostu datu-o pe porunc'a nemtiloru.

T. Mare da. Siguru a fi tienutu-o pone mai acum in truéculu cismeí. . . .

TRÉNC'A si FLÉNC'A.

T. De ce esci asiè bosinflata sora Flénc'a?

F. En lasa-me la narb'a, cã m'am maniatu pe óre-cine.

T. No drace, da cu cine mai avusi de lucru?

F. Da cu Dr. Branza dela Blasiu. M'am dusu — drag'a mea — si eu cu nesce óue la piatú, si cum le aveam in sinu, am vedutu numai, cã me imbraciosièza si me stringe in mediu-loculu tãrguluí, de mi se facura bietele outie papa (ratota) in sinu.

T. Si pentru ce te-a strinsu?

F. D'a-poi a ajunsu si elu tistu de aduna vam'a piatú-lui, si-a-poi ca sã nu-mi vendu outiele, fore de a-i dá cruce-rasúlu. — — — éca cu mi le-a spartu mai bine.

T. Lasa sora cã destulu de amaritu are elu sã fia, candu ajunsu d'in „doctor juris“ adunatoriu de vama in loculu lui Pizli si Papa-golu.

Dobasiulu satului.

Dlui G. F. in Orastia de sus: Bucurosú voiu priimi apromisele comunicate depe ap'a Orastiei. Te-am inregistratu; déra fi bunu antecipa rat'a cãtu mai curendu.